

Sygn. akt I CSK 1404/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa J. A.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w Warszawie
o zapłatę i zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt I ACa 879/20,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek pozwanej o zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. A. wniósł o zasądzenie od Towarzystwa Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W. 5583,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 maja 2018 r. do dnia zapłaty oraz o nakazanie stronie pozwanej na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, złożenia na stronie internetowej strony pozwanej [www.\[...\].pl](http://www.[...].pl), w terminie tygodnia od uprawomocnienia się wyroku, jednokrotnego oświadczenia o określonej w pozwie treści (pkt 2).

Wyrokiem z 24 września 2020 r. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej oddalił powództwo (pkt 1) i rozstrzygnął o kosztach procesu (pkt 2).

Wyrokiem z 28 maja 2021 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powoda (pkt 1) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt 2).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach skargę kasacyjną wywiódł powód, zaskarżając go w całości. Wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczył na 5584 zł, a jednocześnie argumentował, że skoro żądanie na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy z 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym ma charakter niemajątkowy, to skarga nie powinna zostać odrzucona ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa, skoro konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398[4] § 2 k.p.c.). Natomiast podstawą oceny skargi kasacyjnej pod kątem jej dopuszczalności, są okoliczności wskazane m.in. w art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że roszczenie o zakazanie niedozwolonych działań i o złożenie stosownego oświadczenia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 i 3 (wcześniej art. 12 ust. 1 i 3) ustawy z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1233), mają charakter majątkowy i służą ochronie interesów majątkowych danego podmiotu (por. postanowienia SN z: 3 września 2009 r.,

I CZ 45/09; 17 października 2008 r., I CSK 128/08; 6 grudnia 2007 r., I CSK 360/07; 26 września 2007 r., IV CZ 50/07).

Również w doktrynie wskazuje się, że roszczenia te są „bezpośrednio uwarunkowane interesami ekonomicznymi tych osób, którym przysługują, a więc mają charakter majątkowy, ze względu na to, że zgodnie z art. 1 ustawy przepisy tej ustawy dotyczą zapobiegania i zwalczania nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej” (zamiast wielu K. Zawada, *Majątkowy charakter roszczeń określonych w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3 u.z.n.k. i wynikające stąd konsekwencje dotyczące opłat sądowych*, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego, Prace z Prawa Własności Intelektualnej 2007, z. 100, s. 650; por też A. Michalak, *Przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom rynkowym Komentarz*, Warszawa 2008, s. 121; J. Rasiewicz w. *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Komentarz*, M. Zdyb, M. Sieradzka (red.), Warszawa 2016, s. 1007).

Wobec powyższego, skarga kasacyjna powoda, jako obarczona brakiem nieusuwalnym, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c., podlegała odrzuceniu.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego oddalono, ponieważ w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie podniesiono, że skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna. Skoro więc pełnomocnik pozwanego nie odniósł się odpowiednio do wniosków skargi kasacyjnej, to wniosek o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, należało oddalić (por. orzeczenie SN z 15 listopada 1934 r. C.II.1677/34, Zb. Urz. 1935, poz. 204; uzasadnienie postanowienia SN z 23 lutego 2007 r., V CSK 493/06; postanowienie SN z 21 maja 2020 r., I CSK 705/19).

[as]